

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ความหมายของสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- μ หมายถึงค่าเฉลี่ยปานกลางของหน้าที่การงานของอาจารย์ทั้งหมดวิทยาลัย
- σ หมายถึงส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของหน้าที่การงานของอาจารย์ทั้งหมดวิทยาลัย
- X หมายถึงค่าเฉลี่ยของแต่ละรายลักษณะหน้าที่การงานของอาจารย์แต่ละสาขา
- S.D. หมายถึงส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละรายลักษณะหน้าที่การงานของอาจารย์แต่ละสาขา
- N หมายถึงจำนวนกลุ่มตัวอย่างอาจารย์ทั้งหมดวิทยาลัย
- n หมายถึงจำนวนกลุ่มตัวอย่างอาจารย์ในแต่ละสาขา
- d.f. หมายถึงชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)
- SS. หมายถึงผลบวกของส่วนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
- MS. หมายถึงส่วนเบี่ยงเบนกำลังสองเฉลี่ย (Mean Squar)
- F หมายถึงอัตราส่วนความแปรปรวนของฟิชเชอร์ (Fisher's variance Ratio)
- * หมายถึงระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕
- ** หมายถึงระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๙
- มศว. หมายถึงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทั้ง ๔ สาขา
- มศว. ๑ หมายถึงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- มศว. ๒ หมายถึงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
- มศว. ๓ หมายถึงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
- มศว. ๔ หมายถึงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา

- มศว.๕ หมายถึงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
- มศว.๖ หมายถึงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก
- มศว.๗ หมายถึงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม
- มศว.๘ หมายถึงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา
- น.๑ หมายถึงจำนวนวิชาที่สอนต่อภาค
- น.๒ หมายถึงจำนวนหมู่เรียนที่สอน
- น.๓ หมายถึงจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในการสอน
- น.๔ หมายถึงจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้นี้เทศการ สอน
- น.๕ หมายถึงจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการวิจัย
- น.๖ หมายถึงจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการบริหาร
- น.๗ หมายถึงจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการบริการ
- น.๘ หมายถึงจำนวนนิสิตที่นี้เทศการ สอน
- น.๙ หมายถึงจำนวนนิสิตที่อยู่ในปกครองที่เป็นนิสิตปริญญาตรี

๑. การวิเคราะห์แบบสอบถาม แบบสอบถามไม่มีการหาความเที่ยง (Reliability) และความตรง (Validity) เพราะเป็นการถามข้อเท็จจริงซึ่งมีลักษณะ เป็นปรนัยอยู่แล้ว แบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา ผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ตอบอย่างสมบูรณ์ แล้ววิเคราะห์แยกจำนวน และแจกแจงรายละเอียดของประชากรที่ตอบแบบสอบถามแยกพิจารณาเป็นรายสาขาคงแสดงไว้ในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ การกระจายร้อยละของจำนวนอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม

มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ สาขา	จำนวนอาจารย์	จำนวนแบบสอบถามที่ตอบสมบูรณ์		ร้อยละของอาจารย์ใน แต่ละสาขา
		จำนวน	ร้อยละ	
ประสานมิตร	๓๑๐	๑๖๔	๒๕.๐๔	๕๒.๕๐
ปทุมวัน	๕๖	๓๒	๑๐.๕๔	๓๕.๐๐
บางเขน	๕๑	๓๖	๑๑.๖๐	๘๓.๕๒
พลศึกษา	๕๒	๓๔	๑๑.๓๐	๘๐.๕๓
บางแสน	๑๑๘	๕๓	๑๔.๒๐	๓๕.๕๑
พิบูลย์โลก	๓๕	๒๓	๕.๖๒	๘๕.๐๐
มหาสารคาม	๓๖	๒๔	๕.๓๓	๘๕.๒๑
สงขลา	๕๘	๕๕	๓.๕๘	๘๕.๕๘
รวมทั้งมหาวิทยาลัย	๕๑๖	๖๕๕	๑๐๐.๐๐	๓๑.๕๑

ข้อมูลในตารางของที่ ๑ แสดงถึงจำนวนอาจารย์ประจำในสาขาต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประจำภาคต้นปีการศึกษา ๒๕๑๓ ซึ่งรวมทั้งอาจารย์ประจำที่ไปศึกษาต่อต่างประเทศและที่ลาราชการไปช่วยราชการเกินกว่า ๓ เดือนขึ้นไป ฉะนั้นผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ๖๕๕ คนนี้มากพอที่จะถือได้ว่าเป็นตัวแทนของอาจารย์ประจำทั้งมหาวิทยาลัยได้ แมถาพิจารณาเป็นรายสาขาคือตอบแบบสอบถามแต่ละสาขาก็มีจำนวนมากพอ คือแต่ละสาขามีอาจารย์ตอบมาประมาณ ๕๐ คน ข้อค้นพบต่าง ๆ จึงน่าจะใช้ได้ก็กับลักษณะหน้าที่การงานของอาจารย์ประจำทุกสาขา

๒. การวิเคราะห์ตรวจลักษณะประชากร

ก. เพศ ผู้วิจัยได้แบ่งแยกเพศเป็นหญิง ชาย เปรียบเทียบการแจกแจงร้อยละในแต่ละสาขา โดยใช้จำนวนอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามในแต่ละสาขาเป็นฐานดังแสดงในตารางที่ ๓ ตารางที่ ๓ การกระจายร้อยละของจำนวนอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ และทั้งมหาวิทยาลัย แบ่งแยกตามเพศ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (สาขา)	เพศ		รวม
	หญิง	ชาย	
ประสานมิตร	๕๕.๑๕	๔๐.๘๕	๑๐๐.๐๐
ปทุมวัน	๗๖.๓๕	๒๓.๖๑	๑๐๐.๐๐
บางเขน	๕๓.๕๕	๔๖.๐๕	๑๐๐.๐๐
พลศึกษา	๕๑.๕๓	๔๘.๖๕	๑๐๐.๐๐
บางแสน	๔๗.๓๑	๕๒.๖๕	๑๐๐.๐๐
พิษณุโลก	๒๖.๕๘	๗๓.๘๒	๑๐๐.๐๐
มหาสารคาม	๒๓.๔๔	๗๖.๕๖	๑๐๐.๐๐
สงขลา	๕๐.๘๒	๕๕.๑๘	๑๐๐.๐๐
รวมทั้งมหาวิทยาลัย	๕๕.๕๒	๕๐.๐๘	๑๐๐.๐๐

เมื่อ พิจารณาในเรื่องเพศจะเห็นได้ว่า ตัวอย่างทั้งมหาวิทยาลัยเป็นตัวแทนประชากร ได้ดีมาก เพราะมีหญิงชายจำนวนพอ ๆ กัน แม้ว่าแจกออกเป็นรายสาขาแล้วจะมีจำนวนชายหญิงไม่ค่อยสมดุลกันนัก เป็นที่น่าสังเกตว่า สำหรับสาขาที่อยู่ในส่วนกลางคือประสานมิตร และปทุมวัน มีอาจารย์หญิงมากกว่าอาจารย์ชาย ส่วนบางเขน พลศึกษา และบางแสน มีอาจารย์

หญิงชายพอ ๆ กัน แต่สาขาที่อยู่ในส่วนภูมิภาคคือ พิษณุโลก มหาสารคาม และสงขลา มีอาจารย์ชายมากกว่าอาจารย์หญิง

เมื่อเทียบให้จำนวนอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามทั้งมหาวิทยาลัยเป็นฐาน เมื่อพิจารณา รวมถึงข้อมูลแสดงไว้ในตารางที่ ๔ ปรากฏว่าประธานมิตรและปทุมวันมีอาจารย์หญิงมาก มหาสารคามที่อาจารย์หญิงน้อยที่สุด

ตารางที่ ๔ การกระจายร้อยละของจำนวนอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ แยกตามเพศ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	เพศ		รวม
	หญิง	ชาย	
ประธานมิตร	๑๔.๘๑	๑๐.๒๓	๒๕.๐๔
ปทุมวัน	๘.๔๐	๒.๖๐	๑๑.๐๐
บางเขน	๖.๒๖	๕.๓๔	๑๑.๖๐
พลศึกษา	๕.๘๐	๕.๕๐	๑๑.๓๐
บางแสน	๖.๗๒	๗.๔๘	๑๔.๒๐
พิษณุโลก	๒.๖๐	๗.๐๓	๙.๖๓
มหาสารคาม	๒.๒๔	๗.๔๘	๙.๗๒
สงขลา	๓.๐๕	๔.๕๓	๗.๕๘
รวม	๔๙.๙๒	๕๐.๐๘	๑๐๐.๐๐

ข. ตำแหน่งทางวิชาการ ผู้วิจัยได้แบ่งแยกจำนวนอาจารย์ในแต่ละสาขาตามตำแหน่ง ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อาจารย์ โดยเทียบให้จำนวนอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามในแต่ละสาขาเป็นฐาน ดังแสดงไว้ในตารางที่ ๕

ตารางที่ ๕ การกระจายร้อยละของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ และทั้งมหาวิทยาลัย แยกตามตำแหน่งทางวิชาการ โดยเทียบให้อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามในแต่ละสาขาเป็นฐาน

มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ สาขา	ตำแหน่ง				รวม
	ศาสตราจารย์	รอง ศาสตราจารย์	ผู้ช่วย ศาสตราจารย์	อาจารย์	
ประสานมิตร	๑.๘๓	๓.๓๒	๖.๓๑	๘๕.๑๕	๑๐๐.๐๐
ปทุมวัน	ไม่ ได้ ขอมูล	๖.๕๔	ไม่ ได้ ขอมูล	๕๓.๐๖	๑๐๐.๐๐
บางเขน	ไม่ ได้ ขอมูล	ไม่ ได้ ขอมูล	ไม่ ได้ ขอมูล	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐
พลศึกษา	ไม่มี	ไม่มี	ไม่ ได้ ขอมูล	๑๐๐.๐๐	๑๐๐.๐๐
บางแสน	ไม่ ได้ ขอมูล	๑๐.๓๕	ไม่ ได้ ขอมูล	๘๙.๒๕	๑๐๐.๐๐
พิษณุโลก	ไม่มี	๓.๑๓	ไม่มี	๙๖.๘๓	๑๐๐.๐๐
มหาสารคาม	ไม่มี	ไม่มี	๑.๕๖	๙๘.๔๔	๑๐๐.๐๐
สงขลา	ไม่มี	ไม่มี	๒.๐๔	๙๗.๙๖	๑๐๐.๐๐
ทั้งมหาวิทยาลัย	๖.๑	๕.๕๓	๑.๘๓	๘๖.๕๓	๑๐๐.๐๐

เมื่อพิจารณาข้อมูลของตัวอย่างประชากรในเรื่องตำแหน่งทางวิชาการแล้ว จะเห็นว่าตัวอย่างขาดลักษณะของกลุ่มบางกลุ่มไป กลุ่มที่จำเป็นคือศาสตราจารย์ในสาขา ปทุมวัน บางเขน บางแสน รองศาสตราจารย์ในสาขาบางเขน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ในสาขาปทุมวัน บางเขน พลศึกษา บางแสน และมีหลายสาขาที่ไม่มีศาสตราจารย์ คือ พลศึกษา พิษณุโลก มหาสารคาม สงขลา สาขาที่ไม่มีรองศาสตราจารย์คือ พลศึกษา มหาสารคาม สงขลา และสาขาที่ไม่มีผู้ช่วยศาสตราจารย์ คือ พิษณุโลก ซึ่งอาจทำให้ขอคนพบไม่สมบูรณ์ตามสมควร จะสังเกตเห็นว่าสาขา

ที่อยู่ในส่วนภูมิภาคนั้น มักจะไม่มีศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ที่มีอาวุโสทางวิชาการน้อย

การกระจายร้อยละของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ แบ่งแยกตามตำแหน่งทางวิชาการ แสดงไว้ในตารางที่ ๖ เพื่อพิจารณาโดยรวมโดยให้จำนวนอาจารย์ทั้งหมดที่ตอบแบบสอบถามเป็นฐาน

ตารางที่ ๖ การกระจายร้อยละของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ แบ่งแยกตามตำแหน่งทางวิชาการ โดยเทียบให้อาจารย์ทั้งหมดที่ตอบแบบสอบถามเป็นฐาน

มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ สาขา	ตำแหน่ง				รวม
	ศาสตราจารย์	รองศาสตราจารย์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์	อาจารย์	
ประสานมิตร	.๔๖	๑.๘๓	๑.๖๘	๒๑.๐๗	๒๕.๐๔
ปทุมวัน	ไม่ได้ออกข้อมูล	๐.๓๖	ไม่ได้ออกข้อมูล	๑๐.๒๓	๑๐.๕๙
บางเขน	ไม่ได้ออกข้อมูล	ไม่ได้ออกข้อมูล	ไม่ได้ออกข้อมูล	๑๑.๖๐	๑๑.๖๐
พลศึกษา	ไม่มี	ไม่มี	ไม่ได้ออกข้อมูล	๑๑.๓๐	๑๑.๓๐
บางแสน	ไม่มี	๑.๕๓	ไม่มี	๑๒.๖๗	๑๔.๒๐
พิษณุโลก	ไม่มี	๐.๓๑	ไม่มี	๕.๓๑	๕.๖๒
มหาสารคาม	ไม่มี	๐.๑๕	ไม่มี	๕.๖๒	๕.๗๗
สงขลา	ไม่มี	ไม่มี	๐.๑๕	๗.๓๓	๗.๔๘
รวม	.๔๖	๕.๕๘	๑.๘๓	๕๓.๑๓	๑๐๐.๐๐

ข้อมูลในตารางที่ ๖ แสดงว่าตัวอย่างประชากร เมื่อวิเคราะห์ตามตำแหน่งทางวิชาการ มีประชากรอยู่ในหมู่ต่าง ๆ ไม่ค่อยสม่ำเสมอเกินไป เพราะขนาดกลุ่มตัวอย่างบางกลุ่มไป ค้างกล่าวแล้ว ในการตีความหมายของข้อมูลในตารางที่ ๕

ค. วุฒิ การวิเคราะห์คุณสมบัติของตัวอย่างประชากรตามปริญญาสูงสุดที่ได้รับคือ ปริญญาเอก ปริญญาโท วิชาเฉพาะ ปริญญาตรี และต่ำกว่าปริญญาตรี ผู้วิจัยได้จำแนกอาจารย์แต่ละสาขาออกเป็นร้อยละของจำนวนอาจารย์ทั้งหมดที่ตอบแบบสอบถามในแต่ละสาขา ดังแสดงในตารางที่ ๗

ตารางที่ ๗ การกระจายร้อยละของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ และทั้งหมดมหาวิทยาลัยแม่ข่ายตามวุฒิโดยเทียบกับให้อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามแต่ละสาขาเป็นฐาน

มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ สาขา	วุฒิ					รวม
	ปริญญาเอก	ปริญญาโท	วิชาเฉพาะ	ปริญญาตรี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	
ประสานมิตร	๑๐.๘๘	๗๑.๓๔	ไม่มี	๑๗.๖๘	ไม่มี	๑๐๐.๐๐
ปทุมวัน	๒.๗๘	๗๕.๐๐	๒.๗๘	๐.๑๘	ไม่มี	๑๐๐.๐๐
บางเขน	๑.๗๒	๘๐.๒๒	๒.๖๓	๑๓.๑๖	๒.๖๓	๑๐๐.๐๐
พลศึกษา	๑.๓๕	๘๔.๕๕	๔.๐๕	๘๗.๓๐	๒.๗๐	๑๐๐.๐๐
บางแสน	๑.๐๘	๖๗.๗๘	๓.๒๓	๒๖.๘๘	๑.๐๘	๑๐๐.๐๐
พิษณุโลก	๓.๑๗	๗๔.๖๐	ไม่มี	๒๒.๒๓	ไม่มี	๑๐๐.๐๐
มหาสารคาม	๑.๕๖	๖๕.๖๓	๑.๕๖	๒๘.๑๓	๓.๑๓	๑๐๐.๐๐
สงขลา	๒.๐๘	๖๕.๓๕	๔.๐๘	๒๘.๕๕	ไม่มี	๑๐๐.๐๐
รวมทั้งมหาวิทยาลัย	๔.๑๓	๖๘.๘๕	๑.๘๘	๒๓.๘๗	๑.๐๗	๑๐๐.๐๐

เมื่อพิจารณาคูณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างประชากร โดยแบ่งแยกตามวุฒิแล้วจะเห็นได้ว่า อาจารย์ที่ได้ปริญญาโทมีจำนวนมากกว่าอาจารย์ที่ได้ปริญญาอื่น ๆ แม้ว่าจะแยกเป็นรายสาขาแล้ว อาจารย์ที่ได้ปริญญาโทในแต่ละสาขาก็ยังมีจำนวนมากกว่าอาจารย์ที่ได้วุฒิอื่น ๆ ซึ่งก็กระจายไปตาม

ความน่าจะเป็นจริง คือระดับการศึกษาของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยควรจะได้ปริญญาโทเป็น
อย่างน้อย ส่วนอาจารย์ที่มีคุณวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีอยู่ในบางสาขาบ้าง เพียงเล็กน้อยนั้นก็ถูกต้อง
ใกล้ความน่าจะเป็นจริงแล้ว เพราะจริง ๆ ไม่ควรให้มีเลยในการสอนระดับอุดมศึกษา

ตารางที่ ๔ การกระจายร้อยละของจำนวนอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ แยกตามวุฒิปริญญา โดย
เทียบให้อาจารย์ที่สอบแบบสอบถามทั้งหมดเป็นฐาน

มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ สาขา	วุฒิปริญญา					รวม
	ปริญญาเอก	ปริญญาโท	วิชาเฉพาะ	ปริญญาตรี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	
ประสานมิตร	๒.๗๕	๑๓.๘๖	ไม่มี	๔.๔๓	ไม่มี	๒๕.๐๔
พุทธวัน	๐.๓๑	๘.๒๔	๐.๓๑	๒.๑๔	ไม่มี	๑๑.๐๐
บางเขน	๐.๑๕	๕.๓๑	๐.๓๑	๑.๕๓	๐.๓๑	๑๑.๖๑
พลศึกษา	๐.๑๕	๕.๐๔	๐.๕๖	๕.๓๔	๐.๓๑	๑๑.๓๐
บางแสน	๐.๑๕	๕.๖๒	๐.๕๖	๓.๘๒	๐.๑๕	๑๐.๒๐
พิษณุโลก	๐.๓๑	๓.๑๘	ไม่มี	๒.๑๔	ไม่มี	๕.๖๓
มหาสารคาม	๐.๑๕	๖.๕๑	๐.๑๕	๒.๓๕	๐.๓๑	๙.๕๓
สงขลา	๐.๑๕	๕.๑๘	๐.๓๑	๑.๘๓	ไม่มี	๗.๔๘
รวม	๕.๑๓	๖๘.๘๕	๑.๕๘	๒๓.๕๓	๑.๐๗	๑๐๐.๐๐

เมื่อวิเคราะห์คุณสมบัติของตัวอย่างประชากรโดยส่วนรวมจากข้อค้นพบในตารางที่ ๔
ซึ่งแสดงถึงการกระจายร้อยละของจำนวนอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ แยกตามวุฒิปริญญาจะเห็นได้
ว่ามีอาจารย์กระจายอยู่ในแต่ละกลุ่มอย่างสม่ำเสมอ คือในประสานมิตรมีวุฒิปริญญาเอกมากกว่า
ที่อื่น อาจจะเป็นเพราะที่ประสานมิตร เปิดสอนในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ส่วนในสาขา
อื่น ๆ มีจำนวนอาจารย์ที่ได้ปริญญาโทมากที่สุดได้กล่าวไว้ในผลการแปลผลของตารางที่ ๗ แล้ว

ง. อายุ เมื่อวิเคราะห์ลักษณะตัวอย่างประชากรตามอายุโดยแบ่งแยกอายุของอาจารย์ เป็น ๓ ประเภท คือ อายุต่ำกว่า ๓๐ ปี อายุระหว่าง ๓๐ - ๔๐ ปี และ อายุตั้งแต่ ๔๐ ปีขึ้นไป โดยใช้จำนวนอาจารย์ในแต่ละสาขาเป็นฐานดังแสดงในตารางที่ ๕

ตารางที่ ๕ การกระจายร้อยละของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ และทั้งมหาวิทยาลัยแบ่งแยกตามอายุโดยเทียบให้อาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามในแต่ละสาขาเป็นฐาน

มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ สาขา	อายุ			รวม
	ต่ำกว่า ๓๐ ปี	๓๐ - ๔๐ ปี	สูงกว่า ๔๐ ปี	
ประสานมิตร	๑๔.๖๔	๔๖.๓๔	๓๙.๐๒	๑๐๐.๐๐
ปทุมวัน	๒๙.๑๓	๓๐.๙๔	๓๘.๘๙	๑๐๐.๐๐
บางเขน	๒๘.๙๕	๔๘.๖๘	๒๒.๓๗	๑๐๐.๐๐
พลศึกษา	๑๘.๙๒	๓๐.๒๓	๑๐.๘๑	๑๐๐.๐๐
บางแสน	๒๓.๖๖	๔๙.๕๖	๒๖.๘๘	๑๐๐.๐๐
พิษณุโลก	๓๑.๓๕	๓๙.๖๘	๒๘.๙๗	๑๐๐.๐๐
มหาสารคาม	๓๙.๐๖	๕๖.๒๕	๔.๖๙	๑๐๐.๐๐
สงขลา	๓๔.๖๙	๓๘.๓๘	๒๖.๙๓	๑๐๐.๐๐
ทั้งมหาวิทยาลัย	๓๕.๑๙	๔๓.๙๔	๒๐.๘๗	๑๐๐.๐๐

เมื่อพิจารณาลักษณะประชากรในเรื่องอายุ ปรากฏว่าอาจารย์ส่วนใหญ่อายุกลางคนแต่ตัวอย่างประชากร เมื่อแบ่งแยกตามอายุนี้ก็กระจุกกระจายในแต่ละกลุ่มอายุ อย่างสม่ำเสมอ คืออาจารย์ที่มีอายุระหว่าง ๓๐ - ๔๐ ปีมีมาก ส่วนอาจารย์ที่มีอายุต่ำกว่า ๓๐ ปีขึ้นไปลดน้อยลงตามลำดับ ยกเว้นประสานมิตรและปทุมวัน จะมีอาจารย์ที่อายุต่ำกว่า ๓๐ ปีมากกว่าสาขาอื่น

เมื่อพิจารณาในส่วนรวมดังแสดงในตารางที่ ๑๐ จะเห็นว่าอาจารย์ที่มีอายุน้อยมีอยู่ในมหาสารคามมากที่สุด ส่วนประสานมิตรมีอาจารย์ที่มีอาวุโสมากที่สุด นอกจากนี้ที่กล่าวมาแล้วส่วนใหญ่อายุจะมีอายุในระหว่าง ๓๐ - ๔๐ ปีมากพอ ๆ กันทุกสาขา

ตารางที่ ๑๐ การกระจายร้อยละของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ แบ่งแยกตามอายุ โดยเพิ่มให้อาจารย์ที่คอมแบบสอบถามทั้งหมดเป็นฐาน

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สาขา	อายุ			รวม
	ต่ำกว่า ๓๐ ปี	๓๐ - ๔๐ ปี	สูงกว่า ๔๐ ปี	
ประสานมิตร	๓.๖๖	๑๑.๖๐	๕.๓๓	๒๕.๐๓
ปทุมวัน	๓.๒๑	๓.๕๑	๔.๒๓	๑๐.๙๕
บางเขน	๓.๓๖	๕.๖๕	๒.๖๐	๑๑.๖๑
พลศึกษา	๒.๑๔	๓.๕๔	๑.๒๒	๑๑.๓๐
บางแสน	๓.๓๖	๓.๐๒	๓.๘๒	๑๐.๒๐
พิษณุโลก	๓.๐๕	๓.๘๒	๒.๓๕	๙.๒๒
มหาสารคาม	๓.๘๒	๕.๕๐	๐.๕๖	๙.๘๘
สงขลา	๒.๖๐	๒.๕๐	๑.๕๘	๖.๖๘
รวม	๒๕.๑๕	๕๓.๕๕	๒๑.๓๐	๑๐๐.๐๐

ผลการวิเคราะห์ลักษณะตัวอย่างประชากรในเรื่อง เพศ ตำแหน่งทางวิชาการ วุฒิ และอายุ แสดงว่าอาจารย์ที่คอมแบบสอบถามทั้ง ๖๕๕ คน เป็นตัวแทนของอาจารย์ประจำในแต่ละสาขาและอาจารย์ประจำทั้งหมดมหาวิทยาลัยได้ขอค้นพบใด ๆ ซึ่งวิเคราะห์ได้จากกรวจัยครั้งนี้ควรจะเชื่อถือได้ แม้ว่าลักษณะตัวอย่างจะมีข้อไม่สมบูรณ์กันบ้างในบางกรณี ก็นับว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะที่ถูกต้องตามความน่าจะเป็นในแง่ต่าง ๆ

๓. การวิเคราะห์หน้าที่การงานของอาจารย์ประจำแต่ละสาขาเปรียบเทียบกับของอาจารย์ทั้งมหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์ลักษณะหน้าที่การงานโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแต่ละรายลักษณะระหว่างอาจารย์แต่ละสาขากับค่าเฉลี่ยของทั้งมหาวิทยาลัย ซึ่งถือเป็นค่าปกติ (Normal Expectancy) จากการคำนวณวิเคราะห์หาค่าปกติในระดับนัยสำคัญ ($P < .05$) ดังนี้

๑. อาจารย์ ๑ คน สอน $๑.๘๕ \pm .๑๒$ วิชา
๒. อาจารย์ ๑ คน สอน $๒.๕๘ \pm .๑๒$ หมู่เรียน
๓. อาจารย์ ๑ คน ใช้เวลาในคํานการสอน ๒๕.๖๑ ± ๑.๘๗ ชั่วโมงต่อสัปดาห์
๔. อาจารย์ ๑ คน ใช้เวลาในคํานการนิเทศการสอน $๗.๗๗ \pm .๘๐$ ชั่วโมงต่อสัปดาห์
๕. อาจารย์ ๑ คน ใช้เวลาในคํานการวิจัย $๖.๑๐ \pm .๘๘$ ชั่วโมงต่อสัปดาห์
๖. อาจารย์ ๑ คน ใช้เวลาในคํานบริหาร ๑๒.๐๑ ± ๑.๖๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์
๗. อาจารย์ ๑ คน ใช้เวลาในคํานบริการ $๕.๗๐ \pm .๗๓$ ชั่วโมงต่อสัปดาห์
๘. อาจารย์ ๑ คน ต้องนิเทศการสอนนิสิต ๑๘.๐๘ ± ๓.๓๕ คน
๙. อาจารย์ ๑ คน ต้องปกครองนิสิตระดับปริญญาตรี ๒๐.๕๐ ± ๓.๑๒ คน

ผู้วิจัยได้รายงานผลการเปรียบเทียบลักษณะหน้าที่การงานโดยแบ่งเป็น ๓ ประเภท

๓.๑ การสอน ผู้วิจัยเปรียบเทียบความแตกต่างในคํานการสอนระหว่างอาจารย์สาขาต่าง ๆ กับค่าปกติ ข้อมูลและผลการเปรียบเทียบดังกล่าวแสดงไว้ในตารางที่ ๑๑

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๑ ค่าสถิติเบื้องต้นของรายลักษณะหน้าที่การงานในด้านการสอนของอาจารย์ในสาขาต่าง ๆ และของทั้งมหาวิทยาลัย

หน้าที่	สาขา	มศว _๑	มศว _๒	มศว _๓	มศว _๔	มศว _๕	มศว _๖	มศว _๗	มศว _๘	
น _๑	N	๔๔๕	๑๓๒	๖๘	๖๖	๓๑	๕๑	๕๕	๕๓	๔๕
	\bar{X}	๑.๕๕	<u>๒.๑๑</u>	<u>๒.๒๓</u>	<u>๑.๖๖</u>	๒.๐๓	๒.๐๐	<u>๑.๗๕</u>	๑.๘๔	<u>๑.๖๒</u>
	S.D.	๑.๒๓	๑.๑๑	.๓๖	.๘๖	.๕๔	.๕๖	.๕๑	๒.๘๒	.๘๒
น _๒	N	๕๔๔	๑๓๒	๖๘	๖๖	๓๑	๕๑	๕๕	๕๓	๔๕
	\bar{X}	๒.๕๕	๒.๕๔	<u>๓.๑๒</u>	๒.๖๕	<u>๓.๕๒</u>	๒.๕๑	<u>๒.๗๖</u>	๒.๕๔	<u>๒.๕๑</u>
	S.D.	๑.๕๑	๑.๒๘	๑.๓๓	๑.๕๐	๑.๕๖	๑.๕๖	๑.๐๘	๑.๓๖	๑.๑๓

น_๑ น้อยกว่าค่าปกติ

น_๒ มากกว่าค่าปกติ

โดยที่ค่าปกติ

๓.๑.๑ อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปทุมวัน มีจำนวนวิชาที่สอนมากกว่าปกติ แต่ที่บางเช่น พิษณุโลก และสงขลา มีจำนวนวิชาที่สอนน้อยกว่าปกติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕

๓.๑.๒ อาจารย์ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน พลศึกษา พิษณุโลก และสงขลา มีจำนวนหมู่เรียนที่สอนมากกว่าปกติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕

๓.๑.๓ นอกจากที่กล่าวในข้อ ๓.๑.๑ ถึง ๓.๑.๒ อาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แต่ละสาขามีวิชาที่สอนและจำนวนหมู่เรียนที่สอนเท่ากับค่าปกติ

สรุป จำนวนวิชาที่สอนของอาจารย์ที่ประสานมิตร ปทุมวัน มากกว่าปกติ ที่บางเช่น พิษณุโลก สงขลา น้อยกว่าปกติ และจำนวนหมู่เรียนที่สอนที่ปทุมวัน พลศึกษา พิษณุโลก สงขลา มากกว่าปกติ นอกนั้นเป็นปกติ

๓.๒ ปริมาณเวลาเป็นชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการสอน การนิเทศการสอน การวิจัย การบริหาร และการบริการ

ผู้วิจัยเปรียบเทียบชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการสอน การนิเทศการสอน การวิจัย การบริหาร และการบริการของอาจารย์ในแต่ละสาขากับค่าปกติ ข้อมูลและผลการเปรียบเทียบ ดังแสดงในตารางที่ ๑๒ ได้ขอคนพบดังนี้

๓.๒.๑ อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พลศึกษา พิษณุโลก และสงขลา มีจำนวนชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์มากกว่าปกติ แต่ที่บางเขน บางแสน และ มหาสารคาม น้อยกว่าปกติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

๓.๒.๒ อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน มหาสารคาม มีจำนวนชั่วโมงที่นิเทศการสอนต่อสัปดาห์มากกว่าปกติ แต่ที่ประสานมิตร บางเขน พลศึกษา น้อยกว่าปกติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

๓.๒.๓ อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในการวิจัยมากกว่าปกติ แต่ในสาขาอื่น ๆ น้อยกว่าปกติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

๓.๒.๔ อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พิษณุโลก มหาสารคาม และสงขลา มีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการบริหารมากกว่าปกติ แต่ที่ปทุมวัน พลศึกษา บางแสน น้อยกว่าปกติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

๓.๒.๕ อาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน มีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการบริการมากกว่าปกติ แต่ที่ปทุมวัน พิษณุโลก และสงขลา น้อยกว่าปกติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕

๓.๒.๖ นอกจากที่กล่าวในข้อ ๓.๒.๑ ถึง ๓.๒.๕ แล้วอาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แต่ละสาขามีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการสอน การนิเทศการสอน การวิจัย การบริหาร และการบริการเป็นปกติ

สรุป จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการสอนของอาจารย์ที่ประสานมิตร พลศึกษา พิษณุโลก และสงขลา มากกว่าปกติ ที่บางเขน บางแสน มหาสารคาม น้อยกว่าปกติ จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในนิเทศการสอนของอาจารย์ที่ปทุมวัน มหาสารคาม มากกว่าปกติ ที่ประสานมิตร บางเขน

พลศึกษา น้อยกว่าปกติ จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในคํานการวิจัยของอาจารย์ที่ประสานมิตรมากกว่าปกติ แต่ของอาจารย์ที่สาขาอื่น ๆ น้อยกว่าปกติ จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในคํานการบริหารของอาจารย์ที่ประสานมิตร มหาสารคาม พิษณุโลก และสงขลามากกว่าปกติ ที่ปทุมวัน พลศึกษา และบางแสนน้อยกว่าปกติ จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในคํานการบริการของอาจารย์ที่บางเขนมากกว่าปกติ ที่ปทุมวัน พิษณุโลก และสงขลาน้อยกว่าปกติ นอกจากที่กล่าวทั้งหมดจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ของอาจารย์ที่ใช้ในคํานต่าง ๆ ในแต่ละสาขาเป็นปกติ

ตารางที่ ๑๒ ค่าสถิติเบื้องต้นของปริมาณเวลาชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในคํานการสอน การนิเทศการสอน การวิจัย การบริหาร และการบริการของอาจารย์แต่ละสาขาและทั้งมหาวิทยาลัย

สาขา	มศว	มศว _๑	มศว _๒	มศว _๓	มศว _๔	มศว _๕	มศว _๖	มศว _๗	มศว _๘	
น_๑	N	๕๘๔	๑๓๒	๖๘	๖๖	๓๑	๕๑	๕๕	๕๖	๕๕
	\bar{X}	๒๕.๖๑	<u>๒๓.๒๕</u>	๒๕.๕๓	<u>๒๐.๘๒</u>	<u>๒๘.๓๐</u>	<u>๒๓.๒๒</u>	<u>๒๘.๒๕</u>	<u>๒๓.๐๖</u>	<u>๒๓.๖๓</u>
	S.D.	๑๘.๑๓	๒๔.๐๕	๒๘.๓๕	๕.๓๓	๕.๕๓	๑๑.๕๘	๑๕.๒๑	๑๓.๐๐	๑๕.๕๒
น_๒	N	๒๑๒	๑๘	๑๘	๘	๕๐	๒๑	๕๒	๕๕	๕
	\bar{X}	๓.๓๓	<u>๒.๑๕</u>	<u>๑๓.๖๑</u>	<u>๒.๓๓</u>	<u>๕.๕๕</u>	๓.๕๒	๓.๕๖	<u>๑๐.๕๓</u>	๘.๕๖
	S.D.	๖.๐๒	๕.๕๖	๕.๓๘	๒.๖๕	๓.๑๘	๓.๓๕	๓.๓๓	๕.๕๓	๓.๓๑
น_๓	N	๑๕๒	๕๘	๖	๒๑	๑๕	๑๘	๑๖	๑๕	๓
	\bar{X}	๖.๑๐	<u>๕.๑๕</u>	<u>๕.๘๓</u>	<u>๕.๓๑</u>	<u>๕.๕๓</u>	<u>๕.๖๑</u>	<u>๓.๕๑</u>	<u>๕.๖๐</u>	<u>๒.๖๓</u>
	S.D.	๕.๕๐	๓.๖๓	๒.๖๓	๓.๓๓	๒.๕๕	๒.๖๕	๒.๒๑	๒.๓๕	.๕๕
น_๔	N	๓๐๐	๖๕	๒๘	๕๖	๓๕	๓๕	๓๐	๒๓	๒๓
	\bar{X}	๑๒.๐๑	<u>๑๖.๑๕</u>	<u>๕.๒๕</u>	๑๐.๕๕	<u>๓.๕๖</u>	<u>๑๐.๒๕</u>	<u>๑๕.๕๓</u>	<u>๑๕.๑๕</u>	<u>๑๕.๕๖</u>
	S.D.	๑๕.๕๓	๑๒.๕๕	๓.๐๐	๑๕.๒๘	๖.๓๘	๓.๘๘	๑๑.๕๖	๑๒.๕๕	๓๕.๒๒
น_๕	N	๕๒๒	๕๕	๓๐	๕๕	๓๑	๖๘	๕๓	๕๓	๒๓
	\bar{X}	๕.๓๐	<u>๕.๕๒</u>	<u>๒.๕๓</u>	<u>๕.๓๕</u>	๖.๐๕	๕.๕๐	<u>๕.๐๒</u>	๕.๕๐	<u>๕.๐๕</u>
	S.D.	๓.๖๘	๖.๑๘	๑.๓๕	๓.๕๕	๑๓.๒๘	๕.๕๑	๓.๒๖	๖.๕๕	๓.๓๕

น น้อยกว่าปกติ

ม มากกว่าปกติ

๓.๓ การปกครองนิสิต ผู้วิจัยเปรียบเทียบจำนวนนิสิตที่นิเทศการสอน จำนวน นิสิตที่อยู่ในความปกครองที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีของอาจารย์แต่ละสาขากับค่าปกติ ข้อมูลและ ผลการเปรียบเทียบดังแสดงในตารางที่ ๑๓ โคซอกนพบดังนี้

๓.๓.๑ จำนวนนิสิตที่นิเทศการสอนของอาจารย์ที่ประสานมิตร บางแสน มหาสารคาม และสงขลา มากกว่าปกติ แต่ที่บางเขน พลศึกษา และพิษณุโลก น้อยกว่าปกติ ที่ระดับ ความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕

๓.๓.๒ จำนวนนิสิตที่อยู่ในความปกครองที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีของ อาจารย์ที่ประสานมิตร ปทุมวัน บางเขน พิษณุโลก และสงขลามากกว่าปกติ แต่ในสาขาอื่น ๆ เท่า กับค่าปกติ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕

๓.๓.๓ นอกจากที่กล่าวไว้ในข้อ ๓.๓.๑ ถึง ๓.๓.๒ อาจารย์ในมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒแต่ละสาขา มีจำนวนนิสิตที่ต่องนิเทศการสอน จำนวนนิสิตในความปกครองที่เป็น นิสิตระดับปริญญาตรี เท่ากับค่าปกติ

สรุป จำนวนนิสิตที่นิเทศการสอนของอาจารย์ที่ประสานมิตร บางแสน มหาสารคาม สงขลามากกว่าปกติ ที่บางเขน พลศึกษา และพิษณุโลกน้อยกว่าปกติ จำนวนนิสิตในความปกครองที่เป็น นิสิตระดับปริญญาตรีของอาจารย์ที่ประสานมิตร ปทุมวัน บางเขน พิษณุโลกและสงขลามากกว่าปกติ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๓ ค่าสถิติเบื้องต้นของจำนวนนิสิตที่นิเทศการสอน และจำนวนนิสิตที่อยู่ในปกครองที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีของอาจารย์แต่ละสาขาและทั้งมหาวิทยาลัย

สาขา หน้า	สาขา	มศว.	มศว. _๑	มศว. _๒	มศว. _๓	มศว. _๔	มศว. _๕	มศว. _๖	มศว. _๗	มศว. _๘
	มศว.	N	๒๔๘	๓๓	๓๑	๘	๕๐	๒๒	๕๒	๔๕
	\bar{X}	๑๘.๐๘	$\frac{๓๐.๓๐}{๓}$	$\frac{๒๑.๓๒}{๓}$	$\frac{๑๓.๒๕}{๓}$	$\frac{๓.๑๐}{๓}$	$\frac{๓๓.๕๕}{๓}$	$\frac{๓.๒๓}{๓}$	$\frac{๒๓.๘๘}{๓}$	$\frac{๒๒.๑๓}{๓}$
	S.D.	๒๖.๘๒	๓๓.๓๘	๒๒.๑๐	๑๘.๓๘	๓.๐๒	๖๕.๖๑	๘.๐๘	๑๑.๓๗	๒๑.๓๗
มศว.	N	๓๕๓	๕๘	๕๘	๓๖	๕๐	๓๕	๓๘	๖๖	๑๘
	\bar{X}	๒๐.๕๐	$\frac{๓๗.๓๕}{๓}$	$\frac{๒๓.๑๐}{๓}$	$\frac{๑๒.๘๓}{๓}$	๒๑.๑๘	๑๘.๒๐	$\frac{๓๘.๐๘}{๓}$	๒๐.๓๐	$\frac{๓๐.๕๐}{๓}$
	S.D.	๓๐.๐๓	๑๓.๕๘	๓๓.๐๘	๖๑.๐๘	๒๘.๓๘	๖.๐๘	๑๕.๘๘	๑๒.๒๘	๒๓.๒๒

น้อยกว่าค่าปกติ

มากกว่าค่าปกติ

เพื่อทำให้การเปรียบเทียบลักษณะหน้าที่การงานของอาจารย์ประจำแต่ละสาขากับทั้งมหาวิทยาลัยเห็นเด่นชัด ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อค้นพบดังแสดงไว้ในตารางที่ ๑๔

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๓๘

ตารางที่ ๑๔ สรุปผลการวิเคราะห์ลักษณะหน้าที่การทำงานของอาจารย์ประจำแต่ละสาขาเปรียบเทียบกับค่าปกติของอาจารย์ทั้งมหาวิทยาลัย

หน้าที่	สาขา	มศว _๑	มศว _๒	มศว _๓	มศว _๔	มศว _๕	มศว _๖	มศว _๗	มศว _๘
น _๑		(ม)	(ม)	(น)	ป	ป	(น)	ป	(น)
น _๒		ป	(ม)	ป	(ม)	ป	(ม)	ป	(ม)
น _๓		(ม)	ป	(น)	(ม)	(น)	(ม)	(น)	(ม)
น _๔		(น)	(ม)	(น)	(น)	ป	ป	(ม)	ป
น _๕		(ม)	(น)	(น)	(น)	(น)	(น)	(น)	(น)
น _๖		(ม)	(น)	ป	(น)	(น)	(ม)	(ม)	(ม)
น _๗		ป	(น)	(ม)	ป	ป	(น)	ป	(น)
น _๘		(ม)	ป	(น)	(น)	(ม)	(ม)	(ม)	(ม)
น _๙		(ม)	(ม)	(ม)	ป	ป	(ม)	ป	(ม)

ม = มากกว่าปกติ

น = น้อยกว่าปกติ

ป = เท่ากับปกติ

๔. การวิเคราะห์จำนวนร้อยละของอาจารย์ที่ทำหน้าที่ในด้านการสอนการนิเทศการสอน การวิจัย การบริหาร และการบริการ โดยใช้จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมดเป็นฐานคงแสดงไว้ใน ตารางที่ ๑๕

ตารางที่ ๑๕ ร้อยละของจำนวนอาจารย์สาขาต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่สอน นิเทศการสอน วิจัย บริหาร และบริการ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (สาขา)	การปฏิบัติงานในหน้าที่				
	การสอน	การนิเทศการสอน	การวิจัย	การบริหาร	การบริการ
ประสานมิตร	๘๐.๘๘	๑๑.๕๕	๒๙.๒๗	๔๒.๐๗	๖๐.๓๗
พุทธวัน	๙๔.๘๘	๒๖.๓๙	๘.๓๓	๓๘.๘๕	๔๑.๖๗
บางเขน	๘๖.๘๘	๑๐.๕๓	๒๖.๓๒	๓๓.๖๘	๓๖.๓๒
พลศึกษา	๙๕.๙๕	๕๕.๐๕	๑๓.๕๑	๕๕.๙๕	๖๓.๕๑
บางแสน	๙๘.๙๓	๒๒.๕๘	๑๙.๓๖	๓๖.๕๖	๓๐.๙๓
พินิจโลก	๘๗.๓๐	๘๒.๕๘	๒๖.๙๘	๔๗.๒๒	๖๘.๒๕
มหาสารคาม	๘๕.๙๘	๖๗.๑๙	๒๓.๘๘	๔๒.๑๙	๘๒.๘๑
สงขลา	๘๗.๓๖	๑๘.๓๗	๖.๑๒	๕๕.๙๐	๕๕.๙๐
ทั้งหมดวิทยาลัย	๘๘.๘๖	๓๖.๒๑	๒๐.๙๒	๕๕.๘๐	๖๓.๘๒

ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถามเกือบทั้งหมดทำหน้าที่สอนมีประมาณหนึ่งในสี่ทำหน้าที่วิจัย และสามในสี่ทำหน้าที่บริการ ซึ่งตามจุดมุ่งหมายของการปฏิบัติหน้าที่ของอาจารย์มหาวิทยาลัยนั้นควรจะทำหน้าที่ทั้งสอน วิจัยและให้บริการไปพร้อม ๆ กัน เพราะว่าการวิจัยก็ดี การให้บริการก็ดี เป็นกิจกรรมที่จะทำให้การสอนมีคุณภาพดียิ่งขึ้น หมายความว่า มีอาจารย์อยู่เป็นจำนวนประมาณสามในสี่ทำหน้าที่สอนโดยไม่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับวิชานั้น และประมาณหนึ่งในสี่ของจำนวนอาจารย์ที่ทำการสอนโดยไม่ได้หาประสบการณ์ควบคู่การให้บริการเกี่ยวกับวิชาที่สอน นอกจากนั้นจะเห็นได้ว่ามีอาจารย์จำนวนไม่น้อยทำหน้าที่ในค่านิเทศการสอน และบริหาร

๕. การเปรียบเทียบหน้าที่การสอน

ผู้วิจัยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการสอนระหว่างอาจารย์สาขาต่าง ๆ ทั้ง ๔ สาขา โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนชั้นเดียว (one way analysis of variance) ดังแสดงในตารางที่ ๑๖

ตารางที่ ๑๖ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและค่าเอฟ (F) ของปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการสอนของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ ๔ สาขา

แหล่งความแปรปรวน	SS	d.f.	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	๕๖๑๒.๕๗	๓	๑๘๗๐.๘๖	.๐๗
ภายในกลุ่ม	๖๕๖๗๕๐๕.๕๓	๕๗๓	๑๑๔๖๒.๓๑	
รวม	๖๕๗๓๕๑๘.๐๐	๕๗๖		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตารางที่ ๑๖ ปรากฏว่าปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการสอนของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ ๔ สาขาไม่แตกต่างกัน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๖. การเปรียบเทียบหน้าที่การนิเทศการสอน

ผู้วิจัยเปรียบเทียบ ความแตกต่างของปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในการนิเทศ
การสอนระหว่างอาจารย์สาขาต่าง ๆ ทั้ง ๔ สาขา ดังแสดงในตารางที่ ๑๗

ตารางที่ ๑๗ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและค่าเอฟ (F) ของปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์
ในการนิเทศการสอนของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ ๔ สาขา

แหล่งความแปรปรวน	SS	d.f.	MS.	F
ระหว่างกลุ่ม	๒๐๑๗.๐๘	๓	๖๗๒.๓๖	** ๘.๘๒
ภายในกลุ่ม	๕๘๕๓.๘๕	๒๐๓	๒๘.๐๕	
รวม	๗๘๗๐.๙๓	๒๐๖		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตารางที่ ๑๗ ปรากฏว่าชั่วโมงนิเทศการสอนต่อ
สัปดาห์ของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕ ดังนั้นผู้วิจัยจึง
ทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยชั่วโมงนิเทศการสอนต่อสัปดาห์ด้วยค่าที (t-test) ดังแสดง
ในตารางที่ ๑๘ ใดขอคนพบดังต่อไปนี้

๖.๑ อาจารย์ที่สาขาปฐมวัย และมหาสารคามมีจำนวนชั่วโมงที่นิเทศการสอนมากกว่า
อาจารย์ที่ ประสานมิตรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕

๖.๒ อาจารย์ที่สาขาปฐมวัยมีจำนวนที่นิเทศการสอนมากกว่าอาจารย์ที่ สาขา
บางเขน พลศึกษา พิษณุโลก และบางแสนที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕ และ ร้อยละ ๕๕ ตามลำดับ

๖.๓ อาจารย์ที่สาขามหาสารคามมีจำนวนที่นิเทศการสอนมากกว่าอาจารย์ที่
สาขาบางเขนที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕

๗. การเปรียบเทียบหน้าที่วิจัย

ผู้วิจัยเปรียบเทียบความแตกต่างของปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการวิจัยระหว่างอาจารย์สาขาต่าง ๆ ทั้ง ๔ สาขา ดังแสดงในตารางที่ ๑๘

ตารางที่ ๑๘ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและค่าเอฟ (F) ของปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการวิจัยของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ ๔ สาขา

แหล่งความแปรปรวน	S.S.	d.f.	M.S.	F
ระหว่างกลุ่ม	๖๔๔.๘๕	๓	๒๑๕.๒๘	๓.๓๘ ^{**}
ภายในกลุ่ม	๓๖๔๓.๕๐	๑๓๔	๒๗.๑๖	
รวม	๔๒๘๘.๓๕	๑๓๗		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตารางที่ ๑๘ ปรากฏว่าจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในการวิจัยของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในการวิจัยด้วยค่าที (t - test) ดังแสดงในตารางที่ ๒๐ ได้ข้อค้นพบดังต่อไปนี้

๗.๑ อาจารย์ในประธานนิคมมีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการวิจัยมากกว่าจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการวิจัยของอาจารย์ในทุกสาขาที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕

๗.๒ อาจารย์ในบางเขนมีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการวิจัยมากกว่าจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการวิจัยของอาจารย์ในสงขลาที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕

๗.๓ อาจารย์ในพลศึกษาที่มีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในการวิจัยมากกว่าจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการวิจัยของอาจารย์ในสงขลาที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕

๔. การเปรียบเทียบหน้าที่บริหาร

ผู้วิจัยเปรียบเทียบความแตกต่างของปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการบริหารระหว่างอาจารย์สาขาต่าง ๆ ทั้ง ๔ สาขาคังแสดงในตารางที่ ๒๑

ตารางที่ ๒๑ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและค่าเอฟ (F) ของปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการบริหารของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ ๔ สาขา

แหล่งความแปรปรวน	SS.	d.f.	MS.	F
ระหว่างกลุ่ม	๒๒๘.๕๕	๓	๕๐๘.๓๕	๒.๑๑ *
ภายในกลุ่ม	๕๖๖๑.๓๓	๒๘๒	๑๙๓.๘๘	
รวม	๕๘๘๙.๘๘	๒๘๕		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตารางที่ ๒๑ ปรากฏว่าจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการบริหารของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ แตกต่างกันที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในการบริหารด้วยค่าที (t-test) ดังแสดงในตารางที่ ๒๒ โคซอกคนพบดังต่อไปนี้

๔.๑ อาจารย์ที่ประสานมิตร มีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการบริหารมากกว่าจำนวนชั่วโมงของอาจารย์ที่ปทุมวัน บางแสน พณิชยการ และบางเขน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕ และร้อยละ ๕๕ ตามลำดับ

๔.๒ อาจารย์ที่ บางแสน พณิชยการ มหาสารคาม พณิชยการ และบางเขน มีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการบริหารมากกว่าจำนวนชั่วโมงของอาจารย์ที่ ปทุมวัน ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๕๕ และร้อยละ ๕๕ ตามลำดับ

๕. การเปรียบเทียบหน้าที่ในบริการ

ผู้วิจัยเปรียบเทียบความแตกต่างของปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านการบริการระหว่างอาจารย์สาขาต่าง ๆ ทั้ง ๔ สาขา ดังแสดงในตารางที่ ๒๓

ตารางที่ ๒๓ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและค่าเอฟ (F) ของปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการบริการของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ ๔ สาขา

แหล่งความแปรปรวน	S.S.	d.f.	M.S.	F
ระหว่างกลุ่ม	๔๓๒.๓๓	๓	๑๔๔.๑๑	๑.๐๕
ภายในกลุ่ม	๒๓๔๕๐.๒๘	๔๑๓	๕๖.๗๖	
รวม	๒๓๘๘๒.๖๑	๔๑๖		

จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตารางที่ ๒๓ ปรากฏว่าปริมาณชั่วโมงต่อสัปดาห์ในด้านการบริการของอาจารย์ประจำสาขาต่าง ๆ ทั้ง ๔ สาขา ไม่แตกต่างกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อภิปราย

เมื่อพิจารณาตามหลักสากล อาจารย์ที่อยู่มหาวิทยาลัยต้องทำหน้าที่ทั้งสอน วิจัย และให้บริการไปพร้อม ๆ กัน เพราะการวิจัยก็คือ การให้บริการก็คือ ช่วยทำให้การสอนมีคุณภาพดียิ่งขึ้น แต่จากข้อค้นพบนี้ปรากฏว่า อาจารย์เกือบทั้งหมดทำหน้าที่สอน มีอาจารย์ถึงสามในสี่ทำหน้าที่สอน โดยไม่ได้วิจัย และหนึ่งในสี่ของอาจารย์ที่ทำหน้าที่สอนโดยไม่ได้บริการเกี่ยวกับวิชาที่สอน ฉะนั้น ทางฝ่ายบริหารของมหาวิทยาลัยจึงควรที่จะหาทางสนับสนุน ส่งเสริมให้อาจารย์ที่ทำการสอนทั้งหมด ได้ทำการวิจัย และบริการในวิชาที่ตนสอนให้มากยิ่งขึ้น เพราะการวิจัยให้ความก้าวหน้าทางวิชาการที่สอน และการให้บริการให้ประสบการณ์ตรงแก่อาจารย์ผู้สอน

เมื่อเปรียบเทียบข้อค้นพบเกี่ยวกับปริมาณหน้าที่การงานของอาจารย์ประจำในมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งถือเป็นค่าปกติ กับปริมาณงานของอาจารย์ประจำ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วปรากฏว่าผลยังแตกต่างกันอยู่บ้าง เช่นจำนวนชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์ของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒเป็น ๒๕ ชั่วโมง แต่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็น ๒๔ ชั่วโมง ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากการใช้เกณฑ์ในการให้น้ำหนักเวลาของการสอนของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยทั้งสองแห่งไม่เหมือนกัน คือที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้ใช้น้ำหนักเวลา ซึ่งเป็นค่าเฉลี่ยของเวลาที่อาจารย์ผู้ตอบแบบสอบถามตอบมาเป็นเกณฑ์ดังนี้

๑. ถ้าสอนทฤษฎี ๑ ชั่วโมง เท่ากับ เวลาที่สอนจริงรวมกับ เวลาเตรียมการสอน และตรวจงานของนิสิตเป็น ๓.๕ และ ๔.๕ ชั่วโมงในหลักสูตรปริญญาตรีและปริญญาโทตามลำดับ

๒. ถ้าสอนปฏิบัติ ๑ ชั่วโมง เท่ากับ เวลาที่สอนจริงรวมกับ เวลาเตรียมการสอนและตรวจงานของนิสิตเป็น ๒.๕ และ ๓.๕ ชั่วโมงในหลักสูตรปริญญาตรี และปริญญาโทตามลำดับ

ส่วนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ที่ทำการวิจัยได้ให้น้ำหนักเวลาของการสอนดังนี้

๑. จำนวนชั่วโมงที่สอนแบบปาฐกถา ๑ หน่วยชั่วโมง เท่ากับ เวลาสอนในห้องเรียน ๑ ชั่วโมงกับ เวลาเตรียมการสอนและตรวจงานนิสิต ๒ ชั่วโมง รวมเป็น ๓ ชั่วโมง

๒. จำนวนชั่วโมงสอนแบบปฏิบัติการ ๑ หน่วยชั่วโมงเท่ากับเวลาสอน ๑ ชั่วโมงและเตรียมการสอน .๕ ชั่วโมงรวมเป็น ๑.๕ ชั่วโมง

เป็นที่น่าสังเกตว่าอาจารย์ประจำในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้นได้ให้คำแนะนำในการเตรียมการสอนและการตรวจงานของนิสิตในระดับปริญญาตรีน้อยกว่าระดับปริญญาโท จึงมีข้อสังเกตต่อไปว่า การสอนในระดับที่ต่างกันนั้น ถ้าต้องการคุณภาพให้เหมือนกันก็น่าจะให้คำแนะนำเวลาพอ ๆ กัน ไม่ว่าจะสอนในระดับปริญญาตรี หรือ ปริญญาโท ทางมหาวิทยาลัยก็ย่อมต้องการคุณภาพของงานให้ดีเท่า ๆ กัน และต้องการอาจารย์ที่สอนมีความเชี่ยวชาญไม่แตกต่างกัน

ส่วนจำนวนนิสิตที่อยู่ในความปกครองที่เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีนั้นยังแตกต่างกันอยู่มาก คือ อาจารย์ท่านหนึ่งในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยต้องปกครองนิสิตถึง ๘๖ คน ส่วนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์ท่านหนึ่งปกครองนิสิตเพียง ๒๐ คน และนอกจากนี้เวลาที่ใช้ในด้านกรวิจัย บริหาร และบริการ คิดเป็นชั่วโมงต่อสัปดาห์ก็ยังแตกต่างกันอยู่บ้างเล็กน้อยคือ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์ใช้เวลาในด้านกรวิจัย บริหาร และบริการเป็น ๗, ๒, ๔ ชั่วโมงตามลำดับ ส่วนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์ใช้เวลาเป็น ๒, ๑๒ และ ๕ ชั่วโมงตามลำดับ แสดงว่าอาจารย์ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทำหน้าที่บริหารมากกว่าอาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ทำการวิจัยและให้บริการน้อยกว่าอาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อดูตามตัวเลข ซึ่งทั้งนี้อาจจะขึ้นอยู่กับวุฒิของอาจารย์ในการที่จะทำการวิจัย และให้บริการ

อนึ่ง จะเห็นว่าที่ประธานมิตรมีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในการวิจัยมากที่สุด ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะมีอาจารย์ที่ทำงานในด้านนี้มากกว่าสาขาอื่น ส่วนที่สาขาอื่น อาจารย์มีจำนวนชั่วโมงที่ใช้วิจัยน้อยกว่าคอปกติ ทางฝ่ายบริหารของมหาวิทยาลัยจึงควรส่งเสริมให้สาขาอื่น ๆ นอกจากประธานมิตรมหาวิจัยให้มากกว่าที่เป็นอยู่ และที่ประธานมิตรมหาอาจารย์มีจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้ในด้านบริหารมากที่สุด เมื่อดูตามตัวเลข ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะที่ประธานมิตรมหาเป็นสาขาที่ใหญ่ที่สุด และต้องทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างทุกสาขา จึงอาจจะทำให้ทำงานในด้านกรบริหารมากกว่าทุกสาขา